

[Økonomiministeren]

Det er også vores vurdering, og vi kan beklage, at tiden ikke er til, at der kan skaffes den fornødne tilslutning i kredsen af medlemslande for et sådant synspunkt og for sådanne forslag. Men det er klart regeringens opfattelse, at det med alle de fejl og mangler, man kan påvise i forbindelse med Kommissionsudspillet, alligevel er et principielt skridt i retning af at modne sindene for den løsning, som vi anser for at være den rigtige. Jeg tror ikke, at vi meget hurtigt vil komme til at se, at alle lande vil kunne vedtage et automatisk indberetningssystem, men jeg tror, at vi har mulighed for at fremme udviklingen i den retning.

Visse medlemslande har allerede meget store problemer med det foreliggende forslag, og jeg forudser, at der forestår meget vanskelige drøftelser i de kommende måneder, og det er langt fra givet, at Ministerrådet kan nå at færdigbehandle forslaget i juni i år, sådan som det er forudset, men det er efter regeringens opfattelse væsentligt, at der tages hul på dette spørgsmål.

Kommissionens forslag antaster ikke det danske indberetningssystem, og jeg finder det derfor rigtigt, at vi støtter Kommissionsforslaget, som set med danske øjne er et skridt i rigtig retning.

Der er heroverfor anført den betragtning af f.eks. hr. Ivar Nørgaard, at gennemførelse af dette forslag snarest ville cementere medlemslandenes manglende indberetningspligt. Det synspunkt kan jeg slet ikke forstå, i hvert fald slet ikke, når man følger forhandlingerne i Ministerrådet, hvor jeg synes, man skal være opmærksom på, hvem man her allierer sig med. Hvem er hr. Ivar Nørgaard i virkeligheden her allieret med? Er det de lande, der er tilhænger af indberetningspligt?

De lande, der modarbejder dette forslag, og de lande, der mest modarbejder indberetningspligt, er Storbritannien og Luxembourg.

Hvis vi fra dansk side lander med den holdning, at dette forslag overhovedet ikke skal drøftes og ikke skal vedtages og ikke skal fremmes, synes jeg, vi allierer os lige netop med de lande, som er mest imod at røre ved indberetningspligt og gøre noget ved det. Jeg mener, at det er en meget god lakmusprøve på, at gennemførelse af dette forslag er et skridt i rigtig retning, og at dansk modstand imod det ville være et forkert signal og i allerhøjeste grad et slag i ansigtet på de lande, der fik indføjet be-

stemmelsen i artikel 6, stk. 5, i kapitalliberaliseringsdirektivet i juni sidste år.

Der er en række undtagelsesmuligheder i forslaget, som tager sigte på at begrænse effekten over for tredjelande. Det gælder mulighederne for at undtage Eurobonds, og det gælder, at investorer hjemmehørende i tredjelande kan fritages for rentekildeskatten.

Direktivforslaget lægger endvidere op til forhandlinger med EF's vigtigste handelspartnere med henblik på en udvidelse af rentekildeskattordningen uden for EF-området. Jeg synes, det også er værd at notere sig især for hr. Ivar Nørgaard og hr. Gade, at det ville være en klar fordel, hvis en sådan rentekildeskat kunne udvides også uden for EF-området. Så ville undtagelsesmulighederne, f.eks. knyttet til Eurobonds og andet, blive klart formindsket, men forudsætningen for, at man med vægt kan arbejde for det internationalt, er selvfølgelig, at man gennemfører et system inden for egne rækker og fejer for egen dør.

Jeg må sige, at det sværeste ved dette forslag er egentlig at vurdere forslagets effekt på kapitalbevægelser, på renteniveau, på konkurrenceforholdene mellem de finansielle institutioner og inden for og uden for EF-området. Hvis vi særligt interesserer os for forslagets betydning for vort hjemlige finansielle marked og vores kapitalimport, så er det ganske vanskeligt, men vi kan slå fast, at med udgangspunkt i forslagets undtagelsesbestemmelser vil den foreslåede kildeskat for Danmarks vedkommende primært få betydning for rentebetaling til private kreditorer i andre EF-lande bortset fra rentebetalingerne for Eurobonds, der som nævnt er undtaget. Og selv om vurderingen af kildeskatten således er forbundet med stor usikkerhed, er der næppe grundlag for at vente en større påvirkning af det danske obligationsmarked og renteniveau, såfremt den foreslåede rentekildeskat skulle blive vedtaget.

Fru Elisabeth Arnold rejste et interessant og berettiget spørgsmål, om der kunne tænkes indledt et samarbejde mellem de lande, der har automatisk indberetningspligt. Det ville være hensigtsmæssigt, synes jeg, at der var en sådan fleksibilitet i Kommissionsforslaget, at der blev åbnet for den mulighed, og det vil regeringen gerne arbejde for.

Til sidst til hr. Ivar Nørgaard, som citerer nr. 8 i indledningen til direktivforslaget: Jeg tror